

támogatja. A művészet más képviselőihez hasonlóan szabadon kezeli az emberi test, ember és környezet arányait, de a formák összehatása sohasem zavaró, hanem épp ezek a túlzások adják meg méltóságukat, vagy éppen intimitásukat, a művész belső szándékának megfelelően. Csoportképein pedig, ahol elhanyagolni látszik alakjainak egyéniségét, ezzel épp az ábrázoltak akaratának egymást erősítő közös vonásainak világosabb kifejezéséhez járul hozzá. De tulajdonképpen ugyanezek a képszerkesztési elvek érvényesülnek Sztankó Juditnak azokon a vásznain, amelyek témaválasztásukban nem olyan egyértelműen társadalmi indításúak, mint figurális kompozíciói. Itt

CSENDELET ÉBRESZTŐÓRÁVAL

nagyszámú csendéletére kell gondolnunk, amelyek nem követelnek meg a művésztől sem határozott állásfoglalást, sem az úgynevezett „tisztá” festészettől eltérő illusztrativitást. Az ő kezében azonban a látszólag közömbös témák sem csupán a szembezőkő megmutatására alkalmasak, hanem lényeges összefüggések elmélyítésének lehetőségei. E csendéletek egy asszony közvetlen környezetének tárgyaiban jelen levő szépséget és varázst örökítik meg számunkra. Azoknak a tárgyaknak szépségét, amelyek mindannyiunk közös élményei, életünk reális, napi tartozékai. Ez a témában és megfogalmazásban hangsúlyozott mindennapiság, ennek az egyszerűségnek erkölcsi ereje emeli e műveket a festői érdekesség fölé.